

OTA JÄSENKIRJA, MENETÄ USKOTTAVUUS

Tämän kirjoituksen totuusarvo muille kuin demarihenkisille lienee sangen vähäinen. Muut voitte tilata vaikka kunnan kebabit ja virittäytyä katsomaan töllöstä yhdistetyn hiihdon sprinttikilpailua Harrachovista. Alkaa kello 17.10, kakkoskanavalta.

Olen ajoittain tosi kateellinen oikeille toimittajille, jotka tarkkailevat yhteiskuntaamme ulkopuolisina ja objektiivisina. Kun esitellään puolueiden edesottamuksia tai vaikka presidenttiehdokkaita, pidetään huoli, että jutut ovat merkilleen saman mittaisia, tasapuolisia ja journalististen pelisääntöjen mukaan laadittuja. Kolumneissa voi sitten tiputtaa terävän huomion jostain idioottimaisesta manööverista tai veronmaksajien rahojen tuhlauksesta, ja lukija nyökyttelee hyväksyvänsä.

Annas olla, jos minä - puolueen aktiivijäsen - tuon esiin jotain negatiivista, joka liippaa edes läheltä jotain toista ryhmää: demarihapatusta, itsetarkoituksellinen hyökkäys, kommunistien juonia, kuuluu pikatuomio.

Ja sama koskee myös maakuntalehden poliittisesti suuntautuneita skribenttejä ja taustoja. Oikeilla toimittajilla on mielipiteet, meillä leimatuilla propagandaa.

Ainoaksi uskottavaksi vaihtoehdoksi jää siis kriittinen itsereflektio. Sillä saa itsenäisten ajattelijoiden ja poliittisten vastustajienkin kunnioituksen. Mutta omat syövät välittömästi elävältä.

Ei ihme, että me poliitikot ajaudumme jauhamaan tyhjänpäiväistä paskaa. Sano siinä sitten mitään merkityksellistä. Silti pohdin usein, onko niitä norsunluutornista tarkkailevia oikeita toimittajia loppujen lopuksi edes olemassa. Heidän mielipiteensä vapautta rajoittaa ainakin lehdistöpuolue ja sen supertiukat säännöt.

Jotain perinteisten puolueiden pitäisi silti keksiä. Kampanjointi on pääasiassa edelleen sitä, että mennään torille, tarjotaan mehua ja piparia ja samalla ehdokkaat yli kaiken rakastavat keskustella kansan kanssa.

Moniin tämä toimii edelleen, ei sitä kai muuten tehtäisi. Mutta epäilen, että meikäläisen sukupolven edustajista enää aika harva tekee äänestyspäätöstään sillä perusteella, että poliitikko jakoi kivan jääskrapan tai jonkin helvetin heijastimen.

Pakko myöntää, kampanjoinnissa kokoomus ja vihreät ovat muita edellä. Tai siis edes ajassa kiinni.

Niinistön takana ovat maan mainioimmat mainosmaakarit. Pahvi-Saulit, telkkarimainokset ja nerokas työväen presidentti -imago jyräävät jotain ihme uistimia ja huiveja kaupittelevan koko kansan Tarjan.

Väittelyissäkin viileä ja virtaviivainen hurmuri-Saukki nokittaa Tartsukan puolustusasemiin, eikä muumimamma näytä enää osaavan pelata omilla vahvuuksillaan. Halonen ei nyt halaile.

Demarina olen tietty surullinen, jos Niinistö voittaa.

Mutta olisin ilman jäsenkirjaakin. Kyse kun ei ole pätevyyksistä tai kyvyistä hoitaa pressan hommia. Molemmat ehdokkaat ovat monella tapaa ihan kansakuntamme valioita. Mielestäni kyse on puhtaasti arvovalinnasta ja henkisestä ilmastosta, jonka kansa äänillään maahan luo. Niinistö tarkoittaa minulle kylmempää, kovempaa, markkinavetoisempaa mutta myös tehokkaampaa, kiiltävämpää ja kilpailukykyisempää yhteiskuntaa. Halonen puolestaan on lämpimämpi, pehmeämpi, hitaampi, nukkavierumpi ja turvallisempi.

Minulla on jo nyt sairaan kylmä ja ihan älytön kiire koko ajan. Ja pelottaakin.

Iisakki Kiemunki
21.01.2006 / Hämeenlinnan Kaupunkiutiset

